दयिताबाहुपाशस्य कुतो ऽयमपरो विधिः ।
जीवयत्यर्पितः कण्ठे मारयत्यपवर्जितः ॥ १९७ ॥
दर्शने स्पर्शने वापि श्रवणे भाषणे ऽपि वा ।
यत्र द्रवत्यन्तरङ्गं स स्नेह इति कथ्यते ॥ १९८ ॥
5 दातारं कृपणं मन्ये मृतो ऽप्यर्थं न मुञ्चति ।
अदाता पुरुषस्त्यागी स्वधनं त्यक्त्वा गच्छति ॥ १९९ ॥
दानावसरे जलदः श्याममुखो भवति सर्वजनविदितः ।
दत्त्वा नीरं निखिलं भुवने विमलाननो भवति ॥ २०० ॥
दारिद्र्यमस्य भवता जगतीतलस्य दूरीकृतं विविधदानसमुच्चयेन ।
10 तन्नः कुटीरमधितिष्ठति दुर्विनीतमात्मीयदोषहरणाय निवेदयामि ॥ २०१ ॥
दारिद्र्य शोचामि भवन्तमेवमस्मच्छरीरे सुहृदित्युषित्वा ।
विपन्नदेहे मयि मन्दभाग्ये ममेति चिन्ता क्व गमिष्यसि त्वम् ॥ २०२ ॥
दिनमेकं शशी पूर्णः क्षीणस्तु बहुवासरान् ।
सुखादुःखं सुराणामप्यधिकं का कथा नृणाम् ॥ २०३ ॥
15 दिवा पश्यति नोलूकः काको नक्तं न पश्यति ।
अपूर्वः को ऽपि कामान्धो दिवानक्तं न पश्यति ॥ २०४ ॥
दुःखाङ्गारकतीव्रः संसारो ऽयं महानसो गहनः ।
इह विषयामिषलालस मानसमार्जार मा निपत ॥ २०५ ॥
दुर्जनः प्रथमं पूज्यः सज्जनस्तदनन्तरम् ।
20 पादप्रक्षालनं पूर्वं मुखप्रक्षालनं परम् ॥ २०६ ॥
दुर्जनस्य च सर्पस्य वरं सर्पो न दुर्जनः ।
सर्पो दंशति कालेन दुर्जनस्तु पदे पदे ॥ २०७ ॥
दुर्जनकृताशतप्तं काव्यसुवर्णं विशुद्धिमायाति ।
आवर्पितव्यं तस्माद्दुष्टजनस्य प्रयत्नेन ॥ २०८ ॥
25 दूरादेव कृतो ऽञ्जलिर्न तु पुनः पानीयपानोचितो
दूपालोकनकौतुकात्प्रचलितो मूर्धा न शात्र्यै तृषः ।
रोमाञ्चो ऽपि निरन्तरं प्रकटितः प्रीत्या न शैत्यादपा-
मनुष्णो विधिरध्वगेन विहितो वीक्ष्य प्रपापालिकाम् ॥ २०९ ॥
देहीति वक्तुकामस्य यद्दुःखमुपजायते ।
30 दाता चेत्तद्विजानीयाद्दद्यात्स्वपिशितान्यपि ॥ २१० ॥
दौर्जन्यमात्मनि परं प्रथितं विधात्रा भूर्जद्रुमस्य विफलत्वसमर्पणेन ।
किं चर्मभिर्निशितशस्त्रशतावकृत्तैराशां न पूरयति सो ऽर्थिपरंपरायाः ॥ २११ ॥